

Jeg skal sige tak for ministerens redegørelse, som vi synes er uddybende og fremadrettet.

Formanden:

Så er det hr. Svend Auken som ordfører.

Svend Auken (S):

Jeg har været lidt overrasket over, at vi i dag kun har en forespørgselsdebat og ikke, som vi plejer, en redegørelsesdebat, hvor der også er lidt bedre tid til at tale om tingene. Det regner jeg med at vi får rettet til næste år, sådan at den redegørelse, ministeren har givet, og som han skal give, også kommer til debat her i Folketinget. Jeg er derfor glad for det, formanden tilkendegiver omkring taletiden, selv om det selvfølgelig ikke skal misbruges.

Der er store udfordringer for energipolitikken. Der er en udfordring, der hedder energiforsyning, altså forsyningssikkerhed, på kort og på lang sigt. At vi har elektricitet, når vi tænder for kontakten, at der er brændstof til vores transport, at vores industri kan fungere, at der er den fornødne energi her og nu, er jo helt afgørende forudsætninger for, at det moderne samfund kan fungere.

Kl. 10.45

Men forsyningssikkerhed har jo også noget at gøre med den langsigtede forsyningssikkerhed, og det, der kan overraske lidt, både når man læser redegørelsen, og når man hører ministeren her i dag, er, at der stort set ikke bliver sagt noget om de meget store problemer, der knytter sig til den hurtige udtømning af verdens oliereserver og de dertil knyttede voldsomme prisstigninger. Det skal jeg komme tilbage til.

Der er udfordringer med hensyn til miljø, både det konkrete miljø og også klimaet. Der er ressourceproblemer. Der er udfordringen at have den bedst mulige teknologi, den højst mulige effektivisering. Og det skal naturligvis sikres, at alle disse udfordringer bliver mødt på den økonomisk mest fordelagtige måde.

Midlerne er jo støtte til forskning og udvikling; det er aktivt internationalt arbejde; det er ordentlige markedsforhold, der ikke bare sikrer, at den kortsigtede forsyningsopgave bliver løst, men også at den langsigtede forsyningsopgave bliver fremmet; det er spørgsmålet om konkurrence; det er spørgsmålet om internationalt marked osv.

Hvis man ser på dansk energipolitik frem til 2002, så har det jo været en kolossal succes. Vi har sikret en selvforsyningsgrad med hensyn til

dansk energi. Det er forudsætningen for den store ændring, der er sket på betalingsbalancen; faktisk hænger hele forbedringen af den økonomiske situation for Danmark sammen med en vellykket energipolitik. Danmark har været førende med hensyn til både miljø og klima, udbygning med vedvarende energi. Vi har været førende med hensyn til energieffektivisering. Vi har faktisk vist i praksis, at det er muligt at afkoble økonomisk vækst fra væksten i bruttoenergiforbruget. Vi har været førende med hensyn til teknologisk udvikling. Der er skabt masser af arbejdspladser, over 20.000 arbejdspladser i vindindustrien alene, store eksportmuligheder. Der har samtidig været et betydeligt folkeligt engagement, lave priser osv.

Det, vi desværre må sige, er, at de sidste 3 år har været spildt. Der er på ingen af de her punkter sket noget som helst. Forskning og udvikling er stort set gået i stå, der er ikke opstillet vindmøller, der er ikke taget skridt til de langsigtede problemers løsning, ingen investeringer er der foretaget i sektoren.

Til gengæld er der foretaget milliardudtag – der er blevet lagt op til at tage mange milliarder ud af sektoren, en sektor, der i virkeligheden har brug for at få tilført flere penge. Og staten følger jo op. I forbindelse med tankerne om at sælge DONG eller dele af DONG er det jo igen at tage mange milliarder kroner ud af en sektor, der i virkeligheden har brug for det modsatte.

Nordsøaftalen har vi diskuteret grundigt herinde, men der er jo ingen tvivl om, at eksempelvis de olieprisstigninger, som ministeren slet ikke omtaler i sin redegørelse, fundamentalt ændrede de regnestykker, der er stillet op. Der har man regnet med 22 dollar, nu nærmer vi os 40 dollar. Man kan undre sig over, at man ikke i forbindelse med meget store prisstigninger sikrede sig en mulighed for, at samfundet kunne få en øget andel af værdierne, som så kunne bruges til at løse det langsigtede problem, f.eks. udbygningen med vedvarende energi.

Vi står over for den tredje oliekrise, vi står over for fundamentale problemer, og jeg kan ikke se, heller ikke i ministerens svar her i dag, at der er lagt spor til, hvordan vi skal imødegå dem.

Når det så er sagt, vil jeg gerne tilslutte mig både det, ministeren sagde, og det, hr. Kim Andersen sagde om de aftaler, vi har indgået. Jeg tror, det er et sporskifte.

Man kan ærgre sig over de 3 år, der er spildt, og man kan glæde sig over, at det dog trods alt